

HÍVÓ SZÓ

Szigetszentmiklós-Kossuth utcai Református Egyházközösség lapja

A REFORMÁTUS BÖJT

"Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket." - Krisztus mondásai közül ezt az egyet egészen biztosan megfogadta a reformátusság. A böjt nem látszik meg a református ember arcán, alkatán. Talán azzal sem sérték senkit, ha kijelentem, a böjt nem látszik meg a református családok hűtőszekrényén sem. De így böjt idején, fel kell tenni magunknak a kérdést: hogyan és miképpen böjtöl a református ember? Lehete helyesen vagy éppen helytelenül böjtölni? Reformátusként pedig fel kell tennünk azt a kérdést, mely évszázadok óta - a reformáció ideje óta - minden protestáns feltesz magának: kell-e egyáltalán böjtölnünk? Ha megnézzük a különböző

vallásokat, és itt nem csak a keresztyén felekezetekre gondolok, azt látjuk, hogy szinte minden vallásban fontos az egyes ételektől való tartózkodás, melyet össze szoktak kötni a meditációval, a fokozott önvizsgálattal. A leghíresebb keresztyén felekezet - a római katolikusok - negyven napos böjtje pedig mindenki számára ismert. Úgy tűnik, hogy csak a protestáns felekezetek azok akik a böjtöt kerülik. Jól van ez így? A kérdés különösen azért jogos, mert felmerül, ha mindenki böjtöl és mindenki valamiféle lelki erőt merít ebből az eseményből, akkor mi reformátusok miért tartózkodunk ennyire tőle? Mi nem találjuk meg a böjtben azt a lelki tartalmat, amit mások? Vagy a magyar reformátusok nem hivatalos jelmondata: "Csak azért sem" vezet bennünket

amikor lemondunk a bűtről? A válasz ezekre a kérdésekre valahol máshol keresendő. Először is, hogy a református bűtről beszélhessünk, egy református választ kell találnunk arra, hogy mi a bűt? Erre, Istennek hála, hitvalló őseink már megadták a választ. A református bűt nem egyszerűen bizony vagy mindenféle ételtől vagy italtól való tartózkodás. A bűt nem más a keresztyén református szerint, mint fokozott Istenre figyelés. Ehhez pedig nem elsősorban testünket kell sanyargatnunk, hanem lelkünket kell megzaboláznunk, hogy engedetlen és Istentől elszakadt emberi bensőnk végre arra figyeljen ami igazából fontos, magára Istenre. Ha valóban az étel vagy az ital akadályoz bennünket abban, hogy Istenre figyeljünk, akkor arról kell lemondanunk. De ha más áll a mi Istenre figyelésünk útjában, akkor azt az akadályt kell elhárítanunk. Ez egy szép elgondolás, csupán egyetlen hátulütője van. A ma embere - ez alól amennyire én látom a református ember sem kivétel - egyáltalán nem tudja, hogy hogyan keresse a kapcsolatot Istennel. Éppen ezért fogalma sincs arról, hogy mi áll az Istennel való kapcsolatának útjában. A mai korra a "spontán imádság" a jellemző. Azaz amikor hirtelen felindulásból, bizonyos helyzetben elkezdjük emlegetni Isten nevét. Ezeket az imádságokat nehéz szépen megszerkeszteni, ezekben

lehetetlen részletesen Isten elé tárni teljes érzelmvilágunkat és minden gondolatunkat. Márpedig a református bűt lényege ez lenne: szoros közvetlen kapcsolat az Istennel, melyben megismerem önmagamat és megismerem teremő Istenemet, s ennek érdekében kötelező félretenni minden olyan dolgot, mely a megismerés és a szoros kapcsolat gátja lehet. Így a református bűt elsősorban bűnbánat. Ehhez társul minden más külsőség, ha társul hozzá bármilyen külső látható jel egyáltalán. Így válik igazsággá az előbb idézett krisztusi mondás, mert ahol a református ember igazán megtartja a bűtöt az nem látható. Hiszen gondolataink nincsenek a homlokunkra írva. Az utcán járva nem tudjuk megmondani, hogy ki az akinek gondolatai Isten körül forognak, és ki az aki családjára, munkájára, vagy valami egészen másra gondol. Lelkészként, és hívő református keresztyénként remélem, hogy bár az Istenről való gondolkodás nem látványos, mégsem fogja egyikünk sem elmulasztani. Sőt nem csak így húsvét előtt gondolunk az Istenre, nem csak ilyenkor járnak gondolataink Őkörülötte, de minden más alkalommal is, egész évben.

S így válik az egész év bűjté, a fokozott Istenre figyelés alkalmává. **Molnár Varga Péter**

(A cikk a Parókia Portálról származik:

www.suavis.com)

HÁT ÉN IMMÁR MIT VÁLASZTAK...?

Nap, mint nap választási helyzetbe kerülünk és a legjobb tudásunk szerint igyekszünk az adott helyzetben bölcs döntést hozni. Újabb választási helyzetbe kerülünk ez év tavaszán. Választanunk kell, hogy hittanra vagy erkölcsstanra írassuk-e be gyermekünket?

Az új Köznevelési Törvény rendelkezik a kötelezően választható erkölcsstan és hit- és erkölcsstan (hittan) 2013. szeptemberi

bevezetéséről az állami általános iskolák 1. és 5. osztálya számára.

Felmenő rendszerben az 1. és 5. osztályosok délelőttöknként, órarendbe illesztve fogják tanulni vagy az erkölcsstant vagy a hittant.

A többi évfolyamon kifutó rendszerben, a fakultatív hittan lesz érvényes. A református hit- és erkölcsstan oktatásáról az egyház gondoskodik. Hittant oktathat lelkész, hittanoktató, vallásanár végzettséggel rendelkező személy.

Az általános iskola 1. évfolyamára a beiratkozásra március 1. és április 30. között kerül sor, amikor a szülő hivatalosan, írásban jelzi a választási szándékát az iskola felé.

A hittan választásának nem feltétele, hogy meg legyen a gyermek kereszteleve. Mindenki választhatja a hittant, aki érdeklődik a bibliai történetek, egyháztörténet, más vallások-, egyházak szokásai, illetve az éneklés iránt. Az etika sokszor szárazabb, inkább elemző tudomány, a személyes kérdésekben talán távolságtartóbb, hogy ne

befolyásoljon egyik irányba se. A hittanórán is előkerülnek az erkölcsi kérdések, de nem függetlenül a világot alkotó Isten személyétől, hanem figyelembe véve Őt. A hittan során a bibliai történetek kapcsán sokat foglalkozunk személyes kérdésekkel, az emberrel, lelkünk dolgaival. Egész életünket bibliai elvek szerint éljük, a törvényeink is a Tízparancsolaton alapulnak. Számunkra a szeretet, hűség, tisztelet, az élet védelme a legfontosabb.

Isten már választott! Ő mellettünk döntött, amikor megszületett Fiát elküldte értünk a földre, „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn. 3:16) A Biblia szerint örök életre lettünk teremtve. Az örökéletnek két helye van: a mennyország és a pokol. Ha ismeretünk van, csak akkor tudunk bölcsen dönteni, hogy melyiket válasszam, hol töltssem az örökkévalóságot Jézus Krisztussal együtt, vagy nélküle? Ezt az ismeretet gyermekek a hittan tanulással szerezhethetik meg. Szükséges elkészíteni a táptalajt, elvégezni az alapozást a gyermekek lelkében. Most alkalmas van, hogy gyermekek a hittan keretében megismerhessék a Biblia tanítását, halljon Jézus Krisztusról. Kezében a döntés, te mit választasz?

Murányi Melinda

SZIGETSZENTMIKLÓS
1967 DECEMBER 31.
SZILVESZTER EST ÉS AZ
ÚJÉV ELSŐ ÓRÁI
(Kincse József)

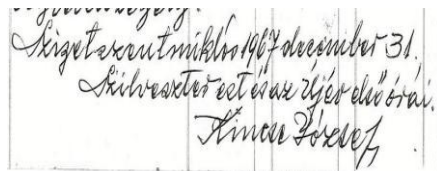
Szilveszteri szokások, a régi Szigetszentmiklóson IV. évfolyam 4. számában megjelent szokások folytatása:

„A kántáló csoportok énekével együtt a diszlövések is elhallgattak, de az újesztendőt a Hymnus-szal egy ágyú hatalmas durranása is köszöntötte.

Szokás volt még az is, hogy fiatal és középkori házas emberek szilveszter estén végig látogatták gyermekkori pajtásokat, iskolatársakat, komákat, volt tanítóikat. Előfordult, hogy mire befejezték a látogatást 25-30-an köszöntötték Hymnusunkkal az újesztendőt. Feledhetetlen soha vissza nem hozható és soha semmivel nem pótolható gyönyörű szép szokás volt az, hogy az újévi Istentiszteletre a II. világháborúban elpusztított Református templomunk udvarába gyülekezett a falu legénysége és új házas embere. Szébbnél szébb kivarrott subába, a híres tükörfényes ráncos /harmónikás/ szárú csizmába és még ma is divatos különleges beütésű báránysapkába. A három harangszó végén a cintériumon keresztül egyes sorba fegyelmezetten és tisztelettudó módon vonultak fel a legények a karba, hol először ültek az első

padba azok a legények akik abban az esztendőben kerültek katona sorozás alá. Ezen a napon látta először a zsúfolásig megtelt templom közönsége, hogy kik lesznek új regruták. Felemelő látvány-élmény volt néhai id. Csikesz Endre kiváló orgonista kivételes szép-jóhangú énekevezér irányítása mellett minden jelenlévő különösen a legénykar sok-sok fiataljának zúgó egekig szárnyaló hagyományos éneke Istentisztelet előtt a Hymnus végén pedig a Szózat. De kár, hogy mindezt nem lehetett filmen, magnetofon -szalagon megörökíteni. Így hát szilveszter estére is maradt a csend egy-két italos ember kurjongatását leszámítva. De higgyük el, hogy a csend a békességet hirdeti a jóakarató embereknek. És hinnünk kell, hogy eljön a békesség, melynek áldott légköre igaz szeretetre, emberségesebb életre készíti a falut, várost, hazát és az egész ember világot. Melynek új színeit és ízét mi régi idős és öreg emberek nem is igen tudjuk élvezni, de drága utódaink az egymást követő új nemzedékek boldogan gyönyörködnek benne az idők végtelenségéig.”

Ruckel Józsefné

Szigetszentmiklós 1967. december 31.
Szilveszter est és az újév első órái.
Kincse József

(Az eredeti kézirat vége)

HOL VANNAK A FÉRFIJAK?

2013. január 18-án 8 órakor iskolánk hangszóróján keresztül Mezey Mária érzelmekkel átítatott mély, bűgő hangján csendült fel az idősebbek számára még ismerős dallam.

„Hol vannak a katonák? Sírjuk felett száz virág.

Mondjátok, mért van így, mondjátok, mért van így?”

1943. január 12-én a II. Világháború keleti frontján nagy erejű támadás érte a Don-kanyarban védelmi állásokat elfoglalt, közel 200 ezer fős 2. magyar hadsereg egységeit. Sokáig csak annyit írtak a történelemkönyvek, hogy a Don-kanyarban elpusztult szinte a teljes 2. magyar hadsereg. A rosszul felszerelt, az orosz télire fel nem készült magyar katonák hatalmas túlerővel álltak szemben. Több mint 1500 kilométerre hazájától a Don-parti állásokban két hét alatt 150 ezer magyar katona áldozta életét azért, hogy biztosítsák a németek visszavonulását. Tartották a tarthatatlant, amíg erejükből futotta. Becsületükért nem kaptak tiszteletet, itthon néma hallgatás fogadta a félholtan hazatérő katonákat.

Aki végül a poklok poklát megjárva mégis hazajutott, a debreceni fogadótábor igazolásával a zsebében próbálhatott meg nem egyszer testileg-lelkileg megrokkantan-új életet kezdeni. A hadifoglyot sokáig megbélyegezte a múltja. A tábori élményektől való szabadulás egyetlen módja a hallgatás volt, amit

egyrészt azért választottak, kelljen újra átélniük a szörnyűségeket, másrészt, mert megfelelő időben figyelmeztették őket, hogy aki beszélni mer róla, visszakerül oda, ahonnan szabadult.

A Don-kanyarban történt tragédia a mai napig elevenen él sokak szívében, emlékezetében. Sokunk szülei, nagyszülei vagy csak ismerőse, jó barátja hagyta ott az életét, és ezért örökre kijár nekik a tisztelet.

Hősök voltak, Áldozatok? Álljon itt egy visszaemlékezés egy résztvevőtől, és utána mondjunk választ erre a kérdésre!

„A Dontól való visszavonulásra 1943. január 10-én kaptunk parancsot. 8 nap múlva, január 18-án estünk fogságba. Az első éjszakát hullák között, piszokban töltöttük egy hangárszerű épületben. Másnap mintegy 10.000 főt elhajtottak, majd ránk is sor került. Öt nap után szerelvényünk megállt a nyílt pályán. Összegyűjtötték az elhunytakat, és valahova elvitték. Újabb utazás, újabb temetés következett. Nyilvántartásba vétel sehol!” /Giczi J./

„Mondd hol van a sok sírkereszt? Az ember meg nem érti ezt.”

Távol mezőn és dombon és hegyen Alusznak ők és sírjuk jeltelen. És tenger mélyén és sivatagon És nincs kereszt fölöttük, nincs halom!

A Don-kanyarban történt tragédia a mai napig elevenen él sokak szívében, emlékezetében. Sokunk

szülei, nagyszülei vagy csak ismerőse, jó barátja hagyta ott az életét, és ezért örökre kijár nekik a tisztelet.

Az idei tanévben az emléknapok közé felkerülhetett ez a 70 évvel ezelőtti tragédiára való megemlékezés.

„Hol van az a sok virág?”

Magyar! Virágod egy legyen,
melynek neve: NEFELEJCS

Ruckel Józsefné

ISTEN ÁLDD MEG A MAGYART!

A magyar kultúra egyidős Magyarországgal. A magyar nép életét, gondolatvilágát, hovatartozását, helyét a világban kultúránk ismerete adja.

**„Amerre a heglánc kéklik,
Merre a berek sötétlik,
Merre a róna kanyarul,
Melyre a kék ég leborul:
Ez a haza!**

**Hol egykor őseink laktak,
Itt csatáztak, itt mulattak,
Ahol a határt ők szabták,**

S örökségül reánk hagyták:

Ez a haza!”

(Majthényi Flóra)

Kultúránk mutatja, bizonyítja eredetünket, létünket.

A magyar kultúra napját 1989 óta ünnepeljük meg január 22-én, annak az emlékére, hogy - a kézirat tanúsága szerint - Kölcsey Ferenc 1823-ban ezen a napon tisztázta le Csekén a Himnusz kéziratát. Az évforduló alkalmat ad arra, hogy nagyobb figyelmet szenteljünk évezredes hagyományainknak, gyökereinknek, erősítsük és továbbadjuk múltunkat idéző tárgyi és szellemi értékeinket.

2013. január 22-én iskolánk tanulói rendezett sorokban több részletben vonultak a Városi Könyvtár épületébe, hogy részt vegyenek azon a műsoron, melyet felsős tanulóink szolgáltattak számunkra.

A műsor nyitányaként Becz Laura csodálatos énekhangján csendült fel: „Magyarország az én hazám, Itt nevelt fel apám, s anyám...” népdal.

Folytatásként Petőfi Sándor sorait idézve: „Cserebogár, sárga cserebogár...” ismétlődött a verssorok végén Czinege Jonatán szép előadásában. Népdalaink közül válogatva a szereplők közösen énekelték: „Én Istenem adjál szállást...”.

A 7. osztályosok Magyarország nemzeti Himnuszának történetét idézték fel:

A XVI. században azokat az egyházi énekeket énekelték Európa-

szerte melyekből később alakultak ki a nemzeti himnuszok.

Magyarországon még a XVIII. században is az „*Ah, hol vagy magyarok tündöklő csillaga*” és a „*Boldogasszony anyánk*” kezdetű énekeket énekelték. A XIX. sz. elején hivatalos alkalmakkor Magyarországon is az osztrák császárhimnusz csendült fel, mint az országot jelképező közösségi dal. De már sokszor előkerült a Rákóczi nóta is.

Így volt ez egészen 1823-ig, mikor Kölcsey Ferenc megírta a Hymnus-t, a magyar nemzet legszebb imádságát. A vers olyan érzelmi telítettségű, hogy egyesek pesszimizmust, mások egyenesen a jövő további eredményes harcaiban való bizakodást olvasnak ki belőle. Ez az imádság örökre biztosította Kölcsey Ferenc halhatatlanságát. Nevét a költő beírta minden magyar szívébe. Ahogy a himnusz öröklődik nemzedékről nemzedékre, úgy öröklődik Kölcsey Ferenc neve és emlékezete.

Erkel Ferenc 20 évvel később, zenét komponált ehhez a gyönyörű költeményhez. Hogy milyen áhítattal alkotta meg művét, azt saját szavaiból tudjuk: „*Csend van. Ülök és gondolkodom: Hát, hogy is kellene ezt a himnuszt megcsinálni? Elém teszem a szöveget. Olvasom. Megint gondolkodom. És amint így gondolkozom, eszembe jut az én első mesteremnek a szava, aki Pozsonyban tanított. Azt mondta: Fiam, mikor valami zenét komponálsz, mindig a harangok szava jusson először az eszedbe.*”

Erkel Ferenc ezt a művét benyújtotta a Nemzeti Színház pályázatára, melyet meg is nyert.

A megzenésített Himnusz 1844. augusztus 10-én csendült fel először nyilvános ünnepségen az óbudai hajógyárban a Széchenyi-gőzös vízre bocsátásakor. Hivatalos állami ünnepségen 1848. augusztus 20-án a budai Mátyás templomban szólalt meg először. 1990. óta nemzeti jelképeink közé tartozik és szerepel az Alkotmányban is. Minden népnek van nemzeti himnusza, de ilyen Istenhez fohászkodó, védelmet kérő nem akad egy sem, mely irodalmi és zenei szempontból is kiemelkedő jeles mű.

Megemlékezésünknek méltó befejezése, Magyarország természeti és épített környezetéről vetített gyönyörű képek, melynek aláfestő zenéjét, Oláh Ibolya Magyarország című dalát énekelte.

Köszönet a szervező, felkészítő: Ács Zsuzsanna tanárnőnek és az összes szereplőnek a színvonalas előadásért. Az elhangzott gondolatokat nemcsak eszünkkel, szívünkkel is érteni kellett. Remélem így olvasás után is eljutottak lélektől-lélekig.

**„Magyarnak lenni: büszke
gyönyörűség!**

**Magyarnak lenni nagy szent
akarát,**

Mely itt reszket a Kárpátok alatt.”
(Sajó Sándor)

Ruckel Józsefné

ÖKUMENIKUS IMAHÉT

Bár az újság az imahét után fog megjelenni, mégis szükséges már előtte néhány sort írni, melynek igazáról majd az imahét fog dönteni, ill. azok, akik azon részt vettek.

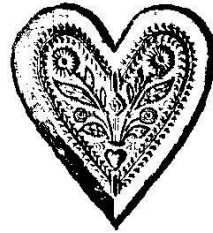
Városunkban és gyülekezetünkben egyaránt nagy múltja és megbecsült helye van az ökumenikus imahétnek. Még elvélve sem találkoztam olyan hanggal, amely azt állította volna, hogy egy „jó” református nem imádkozik együtt egy katolikkal, vagy egy baptistával, stb. Olyanban már volt viszont részem, hogy ismeretlen személy a postaládánkba egy szórólapot dobott be, amely azt fejtegette, hogy az ökumenizmus a Sátán műve, mely egy világegyházat kíván létrehozni, a híveket Krisztustól eltántorítani, hogy aztán a lelkük felett uralkodjon.

Aki volt az elmúlt években imaheti alkalmon, az nem a Sátánnak, hanem Istennek a keze munkáját tapasztalhatta meg. Összejövünk különböző felekezetekből és imádkozunk egymásért: a református a katolikusért, a katolikus az evangélikusért, az evangélikus a baptistáért, stb. De nem az az imádság témája, hogy az a hitetlen, tévelygő térjen meg Krisztushoz, és legyen belőle hithű református, vagy katolikus, hanem Isten akarata szerint legyen jó hívő a maga felekezetében. Mert az üdvösség nem attól függ, ki melyik felekezethez tartozik, hanem Isten kegyelméből van Jézus Krisztus által, melyet hitben tudunk csakis elfogadni. És hogy minden

felekezetnek vannak hibái és hiányosságai? Vannak bizony, még a sajátunknak is: hitbeli felfuvalkodottság, szeretetlen ítéletés mindenütt előfordul. Ez azonban nem akadálya annak, hogy saját bűneink megvallása és megbánása után szeretettel forduljunk a másik felé, és mint Krisztusban testvért hordozzuk az imádságunkban.

Áldott legyen az Isten, hogy a mi időnkben már lehetséges a közös imádkozás, mely a legjobb alap ahhoz, hogy közel kerüljünk egymáshoz.

Szalkay László

A HŰSÉG NAPJA

„Elhagyja azért a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté” (1Móz. 2:24)

Istentől rendelt életformája az embernek a házasság, amelynek alapja az egymás iránti szeretetet és hűség. Ahol ez megvan, az a boldogság bölcsője. Ez Isten terve a házassággal, hogy a férfi és a nő olyan harmonikus, boldog kapcsolatban éljenek egymással, mely kiteljesíti életüket, és állandó erőforrással szolgál számukra.

A bűneset óta azonban a házasság sem tudja az Istentől szánt funkcióját betölteni. Harag, gyűlölet, gyilkos indulat halmozódik fel

házastársakban egymás iránt, vagy éppen elhidegülnek egymástól, és hűtlenekké válnak. Veszélyben a házasság? Vagy veszélyben a házastársak? Netán elavult és idejétmúlt intézmény, mely helyett valami újat kell kitalálni? Van egyáltalán jövője a házasságnak?

Aki győzött a bűn és halál felett, az Úr Jézus Krisztus, Ő tud számunkra megnyugtató választ adni, hogy a megváltás műve a házastársakra és a házasságra egyaránt vonatkozik. Ezért hívunk és várunk mindenkit a város egyházai által szervezett „Hűség Napja” rendezvényre, mely 2013. február 14-én, este 7 órakor kezdődik a Városháza házasságkötő termében. A program az előző évihez hasonló: igei gondolatok, előadás és bizonyásgtétel a házasságról, a házassági eskü megújítása, és egy kis meglepetés. Tegyük együtt hitet a házasság jövőjéről, és kérjük együtt Mennyei Atyánk áldását a házasságban élőkre!

Szalkay László

LEPRAMISSZIÓ

Végtelen hálára indít, hogy ebben a nehéz gazdasági helyzetben is nemes lélekkel gondolnak embertársainkra, a leprabetegekre. A misszió, Jézus parancsának engedelmeskedve, a test gyógyítása mellett az evangéliumot is hirdeti.

Egy pár mondatban szeretném ismertetni a lepramisszió tevékenységét: a magyar Lepramisszió 1974-ben alakult Dobos Károly református lelkész munkája nyomán. Jézus parancsának értelmében (Mt.

10:8) a világ számos országában mintegy 6 millió leprás beteg kórházban folyó gyógyítása, rehabilitációja, gyógyultak és családtagjaik oktatása, szakmára tanítása, munkahelyek teremtése, otthonhoz juttatása a lepramisszió célja. Így a gyógyult betegek és családtagjaik már nem koldusok, hanem megbecsült emberek. Ezekre a célokra gyűjtünk és továbbítjuk az adományokat.

A mi gyülekezetünk 2012-es évben 196.300 Ft-tal járult hozzá a betegek gyógyításához, ami 60.500 Ft adományból és 135.800 Ft perselypénzből tevődött össze. Hálás szívvel megköszönöm minden kedves testvérünknek az adományokat.

Az elmúlt évtizedekben milliókhoz juttatta már el a Nemzetközi Lepramisszió a gyógyítást, majd rendezte a betegek életét. Bár hatalmas kutatások folynak, sajnos még ma sincs védőoltás a lepra ellen. Évről évre ugyanannyian betegszenek meg: átlagosan minden második percben kiderül valakiről a földön, hogy leprás, s közülük minden ötödik egy gyermek. A betegség fő oka: a szegénység és alultápláltság.

A leprások a legnyomorultabbak! Ők nem tehetnek róla! Mi tehetünk értük! Adományoddal segíts Te is!

„Mert a jókedvű adakozót szereti és megáldja az Úr”

1954 óta minden január utolsó vasárnapja a „Leprások Világnapja”. Kérem, január 27-én imádkozzunk a misszióért és a betegekért!

Isten áldása legyen életükön!

Kincse Jánosné

BIZALOMMAL A 2013-AS ÉVBEN IS

Izráel Isten választott népe, akiről különleges módon gondot visel. **A választott népnek** azonban nem csak kiváltsága, hanem **feladata** is van. Istennel együtt munkálkodva a pogány népekkel megismertetni az Urat és bevonni őket is az Ő szövetségébe. A kiválasztottság tehát egyben feladat, küldetés!

Az újév első napján olvastam ezeket a gondolatokat és ez megerősítette bennem a tudatot, miszerint Istentől kapott feladatom van nekem is. Hálás voltam Istennek, hogy látja a bizonytalanságot és csüggedést, ami néhány hete már erőt vett rajtam és a legjobbkor segítségemre siet ilyen bátorító gondolatokkal. És nagyon meghatódtam, hogy engem is „bevesz a csapatába”, mert ha tükörbe nézek, úgy igazán... mélyen..., akkor be kell látnom, hogy jót akarok ugyan tenni, de semmi jóra nem vagyok képes - (Róm 7:21) - **Azt a törvényt találok tehát magamban, hogy - miközben a jót akarom tenni - csak a rosszat tudom cselekedni.** És Isten mégis megbízást ad nekem. Tele volt a szívem hálával! Akkor még nem sejtettem, hogy ez még csak a kezdet! (Pedig logikus, hiszen ha megkapjuk a feladatunkat, azzal csak elkezdődik a történet, mert hát az bizony azért adatik, hogy el is végezzük!)

Január 2-án kora délután családomk néhány tagját vittem egy pesti vasútállomásra, rendben oda is

értünk. Abban a pillanatban, hogy ők kiszálltak, hatalmas gőz áradt ki a motorháztető alól – sejtettem, hogy itt nagy a baj. Hosszas szitkozódás és még hosszabb vizsgálgódás után megállapítottam, hogy ezzel az autóval csak vontatva lehet hazamenni. Számomra természetes módon először a bátyámat hívtam, ilyen esetekben ő a biztos tudás és segítség. Akkor voltam csak igazán meglőve, mikor a sógornőm vette fel a telefont, közölve, hogy bizony az én mentsvárom dolgozni ment és otthon felejtette a telefonját, így még néhány órán át elérhetetlen lesz, nem tudok vele beszélni. Néhány további telefonálás után végül sikerült segítséget „szerezni”, egy barátnőm férje, Gábor, vállalta, hogy eljön és hazahúz. Eddigre már fáztam, és kissé kimerültem a sok gondolkodás és a feszültség hatására. Miután egy közeli áruházba betérve felmelegedtem, visszaültem az autóba, és hihetetlen békesség öntötte el a szívemet. Lehunyttal szemmel hátradőlve, az az Ige jutott eszembe, hogy **jó várni az Úr szabadítására**, mert az ilyen, mint ahogy én most várok: békésen, nyugodtan, abban a **biztos tudatban, hogy a „szabadítás” érkezik**, már úton van! Lerobbant autóban én még ilyen boldog sose voltam! A következő fontos mozzanat, hogy Gábor egyáltalán hajlott arra, hogy vontasson egy autót, amit én vezetek. Ez számomra a bizalom egy különleges felső fokát jelenti, mert amikor vezetni tanultam, az oktatóm sokszor elmondta, hogy ő bizony nem vontat

senkit, mert nagyon balesetveszélyes és az ő kocsiját ne törje össze valami ügyetlen sofőr. Ezen a ponton jutott eszembe az előző napi gondolat, miszerint Isten kész velem együtt „dolgozni”, annak ellenére, hogy elég ügyetlennek tűnhetnek az Ő szemében az én csetléseim-botlásaim. Innentől kezdve nem volt megállás, mindenben párhuzamot vontam az este folyamán. 1. Gábor indulás előtt elmagyarázta, hogy mikor mit kell tennem - A mi mennyei **Atyánk is ellát bennünket útmutatással**, ha figyelünk Rá. 2. „Csak” az volt a dolgom, hogy „kövessem” az engem vontató autót – Jézust is „csak” követnünk kell. 3. Ez a követés azonban egyáltalán nem láblógatás, teljesen össze kellett hangolódni az előttem haladóval, mozdulatról mozdulatra – **Jézust is úgy tudom igazán követni, ha teljesen Rá összpontosítok**. 4. Utunk elején nagyon bizonytalan voltam, és teljesen megszeppenve ültem a volánnál, ami rám egyáltalán nem jellemző, hiszen örömmel vezetek bármikor, bármilyen körülmények között. Nagyon jól esett Gábor biztató kézjele, amivel minden nehezebb szakasz után mutatta, hogy jók vagyunk! – **Isten is folyamatosan bíztat bennünket**, mert tudja, hogy szükségünk van a pozitív megerősítésre.

Míg haza nem értünk, pattanásig feszült minden idegszálam, annyira figyeltem. Izmaim is beálltak a kb. egy órás folyamatos készenléti állapot miatt. Kimerültem, de fantasztikus élményben volt részem,

és sikeresen teljesítettük is a feladatot, az autó a szerviz parkolójába került.

Hálás vagyok Istennek, hogy végig Ő vezette a gondolataimat és mozdulataimat, megmutatva nekem, hogy hogyan lehet Vele összehangolódni, Neki szolgálva élni és hogy bátran bízhatok Benne, mert mutatja az utat, és Ő is bízik bennem olyannyira, hogy munkatársává fogad. **Ácsai Zsuzsanna**

ARCOK A GYŰLEKEZETBŐL

Fábián Gábor bácsit látogattam meg január hónapban, aki nemsoká ünnepli 84. születésnapját. Feleségével láttak vendégül, akivel 54. éve élnek boldog házasságban. Őket is, és gyermekeiket is sokan ismerik a városban, hiszen tősgyökeres miklósi család. Fiuk és lányuk is tanárként dolgozik, összesen öt lányunokával örvendezették meg őket.

Gábor bácsi nagyon sok történetet mesélt nekem, bele sem férne ebbe a riportba a fele sem. Legtöbbet a gyerekkoránál „kalandoztunk”, rengeteg név, hely, időpont került szóba. Nehezen tudnám időrendbe tenni, vagy egymáshoz kapcsolni a témákat, hiszen egyikről a másikra ugrottunk, ezért igyekszem az érdekesebbeket, vagy éppen mulatságosabbakat megosztani.

Érkezésemkor Gábor bácsi már egy régi fényképpel várt, ami 1927. májusában készült a református naggyűlésen, valószínűleg

Budapesten. A képen egy csoport látható, Szigetszentmiklós feliratú táblával. Középen az ifjú Tóth Pál tiszteletes ül. Gábor bácsi megmutatta nekem a fotón a dédapját, nagyapját, nagyanyját, és nagynénjét is. Elmondta, hogy a képről nagyon sok arc ismerős még neki gyermekkorából, de már senki sem él közülük, hiszen már ott is meglehetősen idős emberek voltak. Nevetve mondom neki, hogy én már annyit hallottam Tóth Pál tiszteletesről, de archoz kötni még sosem tudtam, ez az első eset, hogy látom, milyen jóképű ember volt.

- Igen, nagyon daliás, nagytermetű férfi volt! Még én is nála jártam konfirmációs előkészítőre. Aztán amikor nyugdíjba ment, eltűnt, nem tudtuk, mi lett vele. Én akkoriban gépkocsivezetőként dolgoztam, pár évvel később éppen Miskolcon jártam. Vártam, hogy megpakolják a teherautómat, addig sétálgattam a városban, és nézegettem a kirakatokat. Egyszer csak megállt mellettem Tóth Pál. Úgy meglepődtünk, hogy először meg sem tudtunk szólni, de aztán nagyon örültünk a találkozásnak. Ott telepedett le, de aztán már később nem volt róla semmi hírem.

- Anyai ágon nagyon vallásos volt a családjuk – meséli. – Nagyapám, Becz Péter a Takarékpénztár pénztárosa volt, nagyanyám, született Horváth Julianna pedig a Lórántffy Zsuzsanna Nőegyletben viselt tisztséget. Nagyon apró gyerekkoromból emlékszem még, hogy a Tanácsházzal szemben, a mostani Bíró Lajos Iskola helyén

volt egy öreg épület, ott jöttek össze mindig a nőegylettel teadélutánokra, vagy imádkozni. Apám meg községi bíró volt, kétszer is megválasztották. Amikor bejöttek az oroszok, és keresték a sztarosztát, éppen ő viselte a tisztséget.

Milyen gyerekkora volt?

- Nagyon jó! A családjuk gazdálkodásból élt, nekünk, gyerekeknek is dolgozni kellett természetesen, de azért megmaradt a gyermekkor öröme is. A Rákóczi és Dunaharaszti utca sarkán laktunk, közel volt a Duna, mondhatom, hogy „a Dunán nőttem fel”. Rengeteget jártunk a „Szigetbe” – mi csak így hívtuk azt a területet, a töltés túloldalán. Akkoriban megvolt még az erdő is, nagyon kalandos, hangulatos hely volt. Óriási csatákat vívtunk, botokkal, kövekkel, folyton tele voltunk sebekkel, zúzódásokkal – mint az igazi fiúk. Aztán sajnos eljött az az idő is, amikor már nem csak játék volt a háborúsdí. Tizenéves gyerekként éltem át, akkoriban már sok mindent észrevettem.

Rákérdeztem, ismeri-e Jakab János bácsit, aki szintén sokat beszélt nekem erről.

- Hogyne ismerném! – feleli nevetve. – Nagyon jó kis „brancsunk” volt nekünk gyerekként, ő meg szinte mindig vezére volt a csapatnak. És közös jó barátunk volt Szabó Pali, akit lelőttek a háborúban az oroszok. Az nagyon szomorú történet volt. Egy pincében voltak az asszonyok, és hét férfi, köztük Pali is, aki akkor még csak gyerek volt. Az oroszokról tudunk sok mindent,

kivezényelték a bunkerből a férfiakat „málenkij robotra” – tudja, egy kis munkára. De nem munka volt az, csak azt akarták, hogy ott maradjanak szabad prédának a nők. Aztán a férfiak többet nem mentek vissza. Volt a faluban egy cigány, csak Buló Fencinek hívtuk, ő volt orosz hadifogoly, beszélt a nyelvet, őt vitték magukkal tolmácsnak a katonák. Aztán egyszer éppen mentek a parton, ő meg csak azt látta, hogy kiáll egy kéz a vízből. Akkor találták meg a Dunába lőtt férfiakat. Azon a Szentestén pedig, amiről Jani barátom is mesélt, az unokatestvéremmel Tökölre küldtek minket munkára. Jó sokat sétálhattunk hazáig a reptérről, de azért késő éjszakára mi már csak hazaértünk.

A háború után pedig összetoboroztak minket a templom bontására. Na az bizony nekem nem volt valami jó élmény! Mint fiatal férfit, felküdtek 20-25 méter magasba, hogy bontsak le egy falrész, amit alávéstek, aztán csörlővel lebontottak. Felmásztam a létrán, aztán csak ültem a széles falon, meg sem mertem mozdulni! Lentről meg kiabáltak, hogy csináljam már! Feladtak egy pajszert, de én bizony nem mertem felállni, ülve kezdtem el bontani! Aztán később csak összeszedtem a bátorságom, akkor már ott járkáltam a falak tetején.

Egyébként akkor találtam az oltár felett egy befőttes üvegben néhány régi iratot. Valami újság-féle is volt, és volt benne egy papír, amin nevek voltak felsorolva, és így kezdődött:

„Kedves földi halandók, amikor ti e sorokat olvassátok.... „ – gondolom valahol megvan még ez az irat. Előző nap pedig a küszöb alatt találtak ilyen „időkapszulát”, csak az még régebbi volt.

Mai ésszel már azt mondom, mégis csak inkább a régi templomot kellett volna újjáépíteni. Mikor a bontást végeztük, a Steiner-féle ház telkén már ott voltak az építőanyagok, ott tárolták őket évekig. Steiner Manó volt az öreg zsidó, fakereskedésük volt a Bercsényi utcában. A háború alatt eltűntek, az öreget elvitték, a többiek bújkáltak. Később a felesége és a fia visszatértek. Több zsidó család is volt a városban, a Steiner házban gyülekeztek össze szombatoként imádkozni. Henci bácsi pedig fuvaros volt, mielőtt elhurcolták őket, a lányok átjöttek hozzánk elbúcsúzni, nagy sírás volt.

Azt már meg se kérdezzem ugye, hogy iskolába is Miklóson járt-e? Inkább meséljen nekem gyerekkori élményeiről!

- Persze hogy itt! Sőt, én még óvodás is voltam itt, pedig akkoriban nem sok gyerek járt még óvodába! Még van óvodás fényképem is.

Talán első lehettem, amikor a színjátszó körrel felléptünk a Becz kocsmában. Hófehérkét játszottuk, és én voltam az egyik törpe. Kenderből csináltak nekem szakállt, de az olyan igen bűdös volt, hogy állandóan le akartam tépni, alig tudtak meggyőzni, hogy kibírjam! Még ma is emlékszem rá, milyen kín volt. Aztán részt vettem a mozi építésében is. Nádasdy János bácsi

felajánlotta, hogy aki segít a munkában, ingyen nézhet meg egy filmet a moziban. Nagy hír volt ez az iskolában, jelentkezünk is a munkára. Felálltunk fokról-fokra a létrára, úgy adogattuk fel a tetőre a cserepet. Aztán valahogy eltelt vagy egy év, én még mindig nem használtam ki az „ingyen filmet”, egyszer gondoltam, már csak elmegyek. Sose felejttem el, ahogy odamentem az öreghez, elmondtam mit akarok, ő pedig megfogta a fülemet, kivitt a moziból, jól fenéken billentett, és azt mondta, én már a 150. vagyok, aki erre hivatkozik, menjek hazafelé! Ők nagyon jó barátok voltak apámmal, később, felnőttként, már én is pertuba kerültem vele, sokszor fel is emlegettem neki ezt a történetet!

Sok mindent átéltem én már itt életemben. Földrengéseket, árvizeket is. '56-ban álltunk a HÉV töltésén, és döbbenet néztük, ahogy jön a jeges ár. Akkorára már eldugasztuk az aluljárókat, mindenki rohant szerszámokkal, földdel, talicskával. Ahogy dőltek össze sorban a házak, tényleg olyan volt, mint ahogy a kártyavár dől össze. A Millenárisra építették meg a HÉV-et, előtte csak az a kicsi gát volt, ami még mindig megvan, az védte a falut. Azt is a miklósi gazdák hordták össze lovas kocsikkal – persze ezt én már csak nagyapám, dédapám elbeszéléseiből tudom. De arra még én is emlékszem, amikor még csak Muki húzta a HÉV-et. Aztán a háborúban, amikor lebombázták a haraszi hidat, valahogy egy Muki itt maradt, ezen

az oldalon, sokáig az ingázott a híd és Ráckeve között. Mikor a hidat már annyira megerősítették, hogy gyalog át lehetett rajta menni, a gimnazisták is ott jártak át gyalog Harasztiba. Mi meg délután mindig kint álltunk, és vártuk, hogy jöjjenek a polgáris lányok!

Megkérem Gábor bácsit, mesélje el azért nekem röviden az életét is.

- Elemi iskola után Harasztiba kezdtem járni a polgáriba, de nagy csibész voltam, tanulni nem igen szerettem, úgy hogy nem fejeztem be. Ráckeven végeztem el egy mezőgazdasági iskolát, utána egyből be is vittek katonának. Ez a Rákosi-korszakban volt, amikor minden épkézláb férfit behívtak, én is két évig voltam katona. '52 decemberében leszereltem, és egyből meg is nősültem, de '54-ben elváltunk. Ebből a házasságomból született egy fiam, aki 17 évesen sajnos rákban meghalt. Sofőrként dolgoztam egy konzervipari cégnél, itt ismertem meg a második feleségem, akivel azóta is boldogságban élünk, gyerekekkel, unokákkal.

Megköszönöm a vendéglátást, de nehezen indulok végül haza, mert még annyi minden szóba kerül. Pedig azt is alig sikerült „beletömöríteni” egy riportba, amiről addig beszéltünk. További nagyon jó egészséget kívánok még Gábor bácsinak és feleségének is!

Piskor Gyöngyi

JÉZUS BÖJTJE

A Lélek pedig azonnal kivitte a pusztába...

Negyven napig volt a pusztában, miközben kísértette a Sátán.

Vadállatokkal volt együtt....

...és angyalok szolgáltak neki.

PROGRAMOK

február

14. csütörtök, 19.00: Húség Napja
(Polg. Hivatal házasságkötő terme)

20-22, szerda-péntek 18.00:

Evangélizáció

24., vasárnap, 10.00: Böjti

úrvacsora

28., csütörtök, 14.30:

Történetmondó verseny (Bíró L. Ált.
Isk.)

ANYAKÖNYVI HÍREK

december, január

Kereszteltük:

Csabai Gábor és Glonczy Anna
Krisztina fiát: **Dominik Gábort**,
Szabó János és Glonczy Klaudia
leányát: **Csengét**

Halottaink:

Fájó szívvel, de Istenbe vetett
reménységgel búcsúztunk:

Ványi Zoltán 78 éves,

Kincse Pálné 68 éves,

Kántor Sándorné 64 éves,

Tóth Anita 48 éves,

Bajzáth Béla 85 éves,

Tolnai Antalné Balogh Jolán 83 éves

László István 59 éves

testvéreinktől.

„Uram, te voltál hajlékunk
nemzedékről nemzedékre.”
(Zsolt 90:1)

HIVATALI ÓRÁK:

Hétfő: 13.00-16.00

Kedd: 9.00-12.00

Csütörtök: 9.00-12.00

Péntek: 9.00-12.00

Telefonon más időpont is
egyeztethető.

Tel.: 24/465-753, 06-20-404-8336.

szalkayl@gmail.com

Weblapunk a következő címen
megtekinthető:

www.szszm-reformatus.hu

A következő szám

február 24-én jelenik meg

Felelős szerkesztő:	Szalkay László
Főszerkesztő:	Murányi Melinda
Tördelőszerkesztő:	Piskor Gyöngyi
Grafika:	Kovács Dóra

**Kérjük, aki teheti, adója
1 %-át ajánlja fel az
Alapítványunknak, ill.
énekkarunknak! Köszönjük!**

**Hajnalcsillag Alapítvány
19185679-1-13**

**Szigetszentmihályi Máté
János Református Énekkar
Közhasznú Egyesület
18714746-1-13**

